

arbejderne og Arbejderne i det hele taget faa ingen Skattelettelse, Landhaandværkerne faa Skattepaalæg, en Mængde Middelestandsfolk rundt om i Byerne faa Skattepaalæg, det er kun ganske bestemte Kategorier af Borgere: Gaardmænd, Proprietærer og særlig Godsejere, som Ministeren opstiller som sit Formaal at skaffe en virksom Skattelettelse.

Den Gang Skattelovene blev forelagte i 1897, søgte man ikke paa nogen Maade at indskrænke Kommunernes Selvstyre. Ogsaa de Skatter, der blev overførte fra Staten til Kommunerne, blev for en væsentlig Del stillede til Kommunernes Raadighed; man overlod til Kommunerne selv, hvorledes de vilde anvende disse Penge, om de vilde anvende dem til en øjeblikkelig Skattelettelse, eller om de vilde foretage Reformere dermed. Derfor siger jeg, at i visse Punkter vare de Reedt-Thottske Skatte love, hvor utilfredsstillende de end vare i deres Gennemførelse, mere frisindede end de, der nu foreligge. Der var en sund Tanke i dem, den Tanke, der et Par Aar i Forvejen var fremsat i Kjøbenhavns Borgerrepræsentation, og hvis Ordfører for Resten var det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen), den sunde Grundtanke, at overdrage en Del af Statens faste Ejendomsskatter til Kommunen og til Gængæld indkræve en Indkomst- og Formueskat til Staten. Formaalet var netop, at Kommunerne skulde kunne røgte de betydningsfulde socialpolitiske Opgaver. de mere og mere fik, og at derfor disse Skatter skulde overlades dem for en væsentlig Del til fri Anvendelse. Jeg kan derfor kun gentage min Beklagelse af, at under disse 5 Aars Forhandling er Formaalet med Skatterne blevet forandret, Formaalet har skiftet Karakter.

Nu talte den ærede Minister om, at jeg holdt meget af at fremdrage Citater — velkendte Sager, sagde han, til Belæring for de yngre Medlemmer. Den ærede Minister mener altsaa, at alle de Sager, jeg har fremdraget, ere velkendte Sager. Det maa jeg ogsaa formode, at han antager. Han maa have antaget, at det Citat af ham selv, som jeg fremdrog forleden — Citatet om Godsejerne, der, hvis de direkte Skatter afskrevet, skulde betale den Erstatning tilbage, som de fik i Halvtredserne — var velkendt. Han maa have antaget, at det var kendt ogsaa af hans Kollega, den højtærede Finansminister, ellers vilde han øjeblikkelig have gjort sin Kollega opmærksom paa, at han selv i sin Tid havde sagt noget saadant

og advaret ham imod at gaa i den Fælde, jeg stillede for ham. Det gjorde den ærede fungerende Indenrigsminister ikke, han maa altsaa have anset det for velkendt. Men han har ikke kunnet stole tilstrækkeligt paa de ældre Medlemmers Hukommelse, han har ikke kunnet stole paa selve sin Kollegas Hukommelse, skønt han har siddet i dette Ting fra 1884; thi dette Medlem havde aabenbart ikke denne Udtalelse af sin Kollega i Erintring; det viste sig tydeligt nok af hans Svar til mig. Det er for øvrigt et af de Citater, jeg har fremdraget, som den højtærede Minister ikke kom ind paa; det gik han udenom, og det forstaaer jeg saa godt.

I Dag kom der en Udtalelse fra den ærede Minister, der ligesom kastede Lys over denne Udtalelse om Godsejerne. Det var, da han talte om Taktik og Manøvrer. Da sagde han om Citatet fra Landstingsbetænkningen, som vedrørte Kjøbenhavns Kommunes Stilling og Skatteprocentens Nedsættelse, at man skulde ikke lægge alt for stor Vægt paa Udtalelser, der ere fremkomne under Kritik af et Lovforslag, som man af andre Grunde er imod. Med andre Ord, den ærede Minister bebrejder Landstingsflertallet i Fjor, at naar det fremsatte denne Udtalelse om, at det var umuligt at nedsætte Procenten i Kjøbenhavn fra 3 til 2, var det i Grunden ikke dets oprigtige Mening; det var Taktik og Manøvre, det var en Udtalelse, man ikke burde lægge for megen Vægt paa, fordi den kun var begrundet paa, at Landstingsflertallet af andre Grunde var imod Lovforslaget. Nu ved jeg ikke, om det er ganske korrekt af den ærede Minister, i det Øjeblik han selv fralægger sig og sit Parti al Berøring med saadanne slemme Ting som Taktik og Manøvre, saa at bebrejde det andet Tings Flertal, at det har ladet sig forlede til saadan Taktik og Manøvre. Jeg ved ikke, om det i høj Grad letter Forhandlingen af Skattelovene paa dette Punkt. Jeg er tilbøjelig til at antage, at Landstingets Flertal paa dette Punkt ærlig mener, hvad det sagde i Fjor, og vil staa ved det i Aar. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Landstingets Flertal i Aar ikke paa nogen Maade vil erkende, at naar det fremsatte denne Paastand, var det kun Taktik og Manøvre, de mente ikke noget med det, de vare af andre Grunde mod Folketingets Forslag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det vilde frabede sig en saadan Insinuation og fastholde Stillingen fra i Fjor. Naar den ærede Minister saa-